

**Jacek Przeniosło, Aleksander
Jagodziński, Iwona
Modrzewska-Marciniak, Tomasz
Herbich, Krzysztof Misiewicz**

**Kobierniki, gm. Biała Stara, woj.
płockie**

Informator Archeologiczny : badania 10, 200-201

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

z wyjątkiem 1 rowu sondażowego - w południowej części stanowiska. Do prac wykopaliskowych przystąpiono po wstępnej analizie wyników geofizycznych.

W czterech wykopach odsłonięto:

- 1/ dużą półziemiankę, stanowiącą prawdopodobnie najniżej położony obiekt osady, wyodrębniono w niej palenisko znajdujące się niemal dokładnie w narożniku i leżące na nieco wyższym poziomie. W wypełnisku półziemianki znaleziono liczną ceramikę datowaną na XI/XII wiek, kabłączek skroniowy i kości zwierzęce, z których kilka nosi ślady nacięć.
- 2/ spąg niewielkiej jamy, w której oprócz ceramiki XI- XII-wiecznej znaleziono zniszczony kabłączek skroniowy.
- 3/ kontynuowano eksplorację niezbyt głębokiego rowu 4/75, biegnącego na północ z niewielkim odchyleniem; w chwili obecnej uchwycono go na długości około 35 m. Podobnie jak w ubiegłym roku zawartość jego wypełniska jest bardzo skromna: 4 fragmenty naczyń lepionych - 2 z okresu wpływów rzymskich i 1 wczesnośredniowieczny. Charakteru obiektu w dalszym ciągu nie ustalono.
- 4/ prawie całkowicie zniszczony piec do wypalania wapna, zniszczony przez wykop pod rurociąg. Obiekt zapewne miał konstrukcję zbliżoną do odkrytego w ubiegłym roku i datować go można na okres rzymski.
- 5/ 3 obiekty związane z pracami budowniczych rurociągu.
- 6/ grób 1/76. Szkielet w nim odkryty leżał niestarannie wrzucony do zbyt małej jamy grobowej. Wprawdzie nie znaleziono przy nim żadnych elementów datujących, ale pochówek pochodzić może sprzed lat kilkadziesiąt lub niewiele więcej.

Sprawdzano też miejsca występowania najwyższych oporów elektrycznych. Stwierdzono, że znacznie silniej zarysowało się złożone podłoże geofizyczne niż obiekty archeologiczne.

Materiały złożono w IHKM PAN w Warszawie.

Badania będą kontynuowane.

KOBIERNIKI, gm. Biała Stara
woj. płockie

Polska Akademia Nauk
Samodzielne Stanowisko do
Spraw Stosowania Metod
Geofizycznych

Badania prowadzili dr Jacek Przeniosło, mgr inż. Alek-

sander Jagodziński, mgr Iwona Modrzewska-Marciniak /autorka sprawozdania/, mgr Tomasz Herbich, mgr Krzysztof Mistewicz. Finansował Zakład Epoki Metali SSMG. Pierwszy sezon badań. Osada wczesno-średniowieczna.

Badania miały za zadanie zlokalizowanie słabo zachowanych obiektów archeologicznych jam, resztek pieców i innych pozostałości osady. Wykonano badania elektrooporowe przy pomocy komparatora prądu stałego PKE i miernika prądu ziemnego PLH-03. Zastosowano rozstawy elektrod w układzie symetrycznym 1 m i 1,5 m. Przebadano obszar 4,5 ara na 15 profilach, zakładanych w metrowych odległościach od siebie, wykonano 115 punktów pomiarowych. Zastosowano po raz pierwszy stałe zamocowanie elektrod na przenośnych układach, co zwiększyło precyzję pomiarów. Duże zróżnicowanie oporowe na tym terenie nie pozostaje w ścisłej zależności z obrazem archeologicznym. Anomalie oporowe związane są ze znacznym zróżnicowaniem litologicznym ośrodka.

Podjęto próbę wyjaśnienia zróżnicowań anomalii poprzez badania roztworów próbek gruntu w celu określenia zawartości rozpuszczonych soli w badanym ośrodku. Pomiaru roztworów wykonano miernikiem oporności wody MOW-1. Analiza ta pozwoliła częściowo wyjaśnić zależności zawartości chemicznej próbek od wartości oporowej.

KOBIERNO, gm. Krotoszyn
woj. kaliskie

patrz
późne średniowiecze

KOŁOBRZEG,
Wyspa Solna
woj. koszalińskie

Muzeum Żup Krakowskich
Wieliczka

Badania prowadził dr Antoni Jodłowski. Finansowało Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka. Drugi sezon badań. Wczesnośredniowieczna osada produkcyjna.

Wyspa Solna w Kołobrzegu, położona w widłach Parsęty i Kanału Drzewnego, posiada kształt nieregularnego owalu wydłużonego wzdłuż osi północny zachód - południowy wschód. Zarówno nazwa wyspy, jak też występujące w północnej części /przy ul. Solnej/ źródła słone sugerują, że właśnie tutaj mogły być zlokalizowane wczesnośredniowieczne warzelnie soli, wzmiankowane w przekazach pisanych z X-XIII w.